

Cucul Ruf și puiul de găscă

de Veronica Iani
ilustrații Veronica Iani

Această povestire a fost inspirată de o scenetă scrisă și jucată de cadre didactice și elevi de Liceul Tehnologic Special Bivolarie, cărora le mulțumesc și pe această cale.

Ruf mai dădu de două ori din aripi, apoi se prăbuși epuizat într-o grămadă de frunze uscate.

– O nenorocire mai mare ca asta nici că putea să cadă pe capul meu! zise el, urcându-se cu greu pe o buturugă.

Aripa dreaptă îi atârna pe lângă corp.

– Urma să plec cu un vapor spre țările calde. Le și spusese amicilor mei: „Nu aveți decât să dați din aripi mii de kilometri, eu voi lenevi la soare pe puntea vaporului.” Acum ar fi trebuit să fiu deja pe mare, însă mi-am scrântit aripa. De abia pot zbura câțiva metri. Trebuie să găsesc neapărat un adăpost pentru la iarnă. Dar, parcă e un făcut, toții copacii au intrat în pământ. Pretutindeni doar buturugi și tufișuri. Of, de aș fi iar un pui! Fără griji, fără...

Ruf întoarse brusc capul spre locul de unde se auzise zgomotul. Își trase lângă corp aripa lovită. Trosnetul care urmă îl făcu să țâșnească spre cer, însă un cioc imens se deschise în urma sa.

– Gata, până aici mi-a fost! gemu el atunci când simți strânsoarea ca de clește.

Închise ochii, așteptându-și sfârșitul.

– Dar unde fugi așa, cumetre? Doar nu au năvălit lupii.

Strânsoarea dispăru și Ruf se trezi la loc pe buturugă. În fața lui stătea, zâmbind, o barză.

– Ăăă... se bâlbâi el. Credeam că este o vulpe.

– Îmi pare rău că te-am speriat. Uite, ți-am adus ce ai cerut.

– Poftim??

– Am zis că ți-am adus ce ai cerut.

– O aripă nouă?

– Nu mă ocup de aripi.

– Atunci un culcuș pentru la iarnă?

– De când se ocupă berzele de culcușurile păsărilor?

– De unde să știu eu cu ce se ocupă berzele? se răsti Ruf.

– Ce să mai lungim vorba! Am și alte drumuri de făcut. Ia ce ți-ai dorit, spune mulțumesc și gata!

Barza îi puse în față un ou uriaș.

– Un ou?! Mi-am dorit un ou?!

– Te rog, e un pui, nu un ou.

– Ba e un ou toată ziua. Sigur e o greșeală.

– Dragă, ai spus sau nu: „De aș avea iar un pui, ce bine ar fi?” ?

– Ba am spus: „De aș fi iar un pui, ce bine ar fi!”. E cu totul altceva.

– Da? Hm! Mă rog, eu așa am înțeles. Nu e o greșeală foarte mare. Am încurcat doar un cuvânt.

– Atunci e minunat. Ia oul și pleacă de pe capul meu. Am de căutat un culcuș. Cu fiecare minut, iarna e tot mai aproape.

– Îmi pare rău, dar oul de găscă este al tău. Nu am ce face cu el.

– Adică e un ou de găscă? Știi că eu sunt cuc?

– Da, nu-i nimic.

– Cum nu-i nimic? Cucii nici măcar puii lor nu și-i cresc. Pe deasupra, eu sunt mascul. Este exclus să clocesc ouă.

– A, nu-ți face griji, zise barza scotocindu-se sub aripa dreaptă. Uite, am adus și o pătură electrică. Dar vezi că bateriile nu țin mai mult de trei ore. Hai, la revedere! Iarnă plăcută!

Barza își luă zborul. Cucul Ruf rămase cu ciocul căscat, privind când la ou, când la păturica electrică.

„Visez. Sigur visez. De fapt, nici în vise nu se întâmplă așa ceva. Nici în cel mai negru coșmar... Dar, până la urmă, cine mă va învinovăți dacă las oul aici și îmi văd de drum? A ajuns la mine dintr-o greșală. Nu e cazul să răspund eu pentru greșelile altora. Îl acopăr cu păturica și poate l-o găsi cineva.”

Ruf puse păturica electrică peste ou, având grijă să îl acopere bine.

– Așa, stai cuminte și... poate... cu siguranță... va veni cineva care să te ia, zise el cu voce gătuită.

Ruf se îndepărtă tiptil-tiptil cu spatele. Ajuns în dreptul unui tufiș se repezi printre crengile lui.

– Hei! se auzi o voce groasă.

Cukul se izbi de un perete păros, apoi se trezi apucat de o aripă și trântit de pământ.

– Auuuu!

Doi colți ca niște pumnale apărură deasupra lui.

– Ce cauți pe aici?

– Nimic, nimic, domnule porc mistreț!

– DOAMNĂ mistreț! Ai vrut să-mi ataci puii? Nici nu știu de ce mai stau la discuții cu tine, ucigașule. Acum te fac bucățele!

– Vă rog, nu vreau să fac rău nimănui.

– Așa zice și scorpia după ce îmi face casa praf. Hai, dragii mării!

Din tufiș țâșniră nouă purceluși, care se repeziră la Ruf, mirosindu-l și împungându-l cu râturile.

– Într-o seară, continuă doamna mistreț, făceam o baie fierbinte cu nămol, când, mă trezesc cu ea ieșind din podea.

– Cu care ea?

– Cum cu care ea? Cu scorpia. Cu scorpia de cârtiță. Nu poți avea o clipă de liniște din cauza ei. Dar și a nebunului de la unu. Scârțâie toată noaptea.

– Nebunul?!

– Da, nebunul de greiere. Vai de viața mea! Dacă nu ar fi „8 picioare”, nu știu cum ne-am descurca. El este atât de amabil.

– „8 picioare”?

– Da, păianjenul, ce mă tot întrerupi? Trebuie să fug. Acum se face noapte și începe vuvuitul de nu mai am nicio șansă să-mi adorm dragii de copilași.

– Vuvuitut?

– Nu pot să-ți spun mai multe. Este vorba despre președinta blocului.

– Bloc, care bloc? întrebă năucit cucul.

– Ei, blocul în care locuiesc. Eu și toți ceilalți. Nu vezi ce a rămas din pădure? Doar buturugi și tufișuri. Oamenii au tăiat totul. Am rămas fără locuințe. Așa că ne-am construit un bloc. Gata, trebuie să plec să îmi culc copiii. Nu-i ușor să ai nouă copii, dragii de ei. Haideți cu mama!

– Stați, stați! Aș putea locui și eu în bloc? Nu am unde rămâne peste iarnă.

– Nu știu, vorbește cu președinta! îi răspunse din depărtare doamna mistreț.

– Dar cine-i președinta?

– Cum cine? Bufnița!

Cucul se așează gânditor pe o buturugă:

– Ar fi bine dacă aș putea locui și eu în acel bloc. Dar scorpie, nebun, vuvuit, „8 picioare” ...

O adiere de vânt rece îi zgribuli penele.

– Mai bine cu ei decât mort de frig. Dar cum să găsec bufnița? Simt că îmi pierd puterile.

Își întoarse privirea spre ou. Un colț al păturii se desfăcuse, mișcându-se la fiecare adiere de vânt.

– Mai sunt trei ore până se termină bateriile. Eu nici casă pentru mine nu am. Cum să am grijă de tine?

– Vuuuuu. Vuuuuuu!

Cucul tresări. O umbră se mișcă pe pământ în fața lui, apoi dispăru. Reapăru după câteva clipe, acoperindu-l. Se făcu una cu pământul.

– Cine ești?

Cucul își scoase încet capul de sub aripă. În fața lui stătea o bufniță uriașă.

– Cccc... cuc.

– Asta văd și eu. Cum te cheamă și ce cauți aici?

– Ruf. O... o locuință... ca să nu îngheț.

– Ce-i cu pătura?

– Ce... ce pătură?

– Asta.

Bufnița trase de pe buturugă pătura electrică.

– Nu știu, zise cucul.

– Mda, mi s-a părut că este ceva sub pătură și am venit să verific. După ce că ne-au distrus pădurea, oamenii aruncă aici și tot ce nu le trebuie. Acum câteva zile am găsit o pisicuță de doar câteva zile. Dacă nu o duceam la coana vulpe, care are și ea pui, ar fi găsit-o lupii și ar fi mâncat-o.

– Lupii... ? șopti cucul, pipăindu-și gâtul.

– Da, lupii. Bine că nu e decât o pătură. Mi-am făcut griji degeaba. Vuuuuu!

– Nu... Nu e nimic sub pătură? se repezi Ruf la buturugă.

– Am zis că nu. Însă, dacă nu îți găsești un adăpost mai repede, s-ar putea să sfârșești în burta lupilor. Nu cred că îți dorește căldura de acolo.

– Sunteți cumva președinta?

– Normal că eu sunt, se înfoie bufnița.

– Mă puteți primi și pe mine? Doar până la primăvară.

– Ar fi un locușor și pentru tine în mansardă, însă, alta-i problema: se ceartă.

– Cine se ceartă?

– Toți. Greierele de la unu cu furnica de la doi, pe motive de nehrănicie. Păianjenul de la trei cu greierele de la unu, dar și cu furnica de la doi, pe motiv de hrănire cu insecte. Doamna mistreț de la parter cu greierele de la unu din cauza cântatului, dar și cu...

– Ajutor, ajutor! se auziră din depărtare țipete disperate.

– Repede, de la bloc se aude.

Fără să mai aștepte răspunsul cucului, bufnița îl luă în gheare și zbură până în fața blocului. Aici, doamna mistreț guița disperată, înconjurată de toți cei nouă purceluși.

– Ticăie, ticăie! Va exploda! Fugiți, fugiți!

– Stați liniștită, doamnă mistreț, zise bufnița. Ce ticăie?

– E acolo, în camera mea!

Din bloc ieșiră buluc și restul locatarilor.

– Liniște! încercă să îi potolească bufnița. Intru să văd despre ce este vorba.

– Dar este periculos, nu vă... ! guița doamna mistreț.

– Am zis să faceți liniște! zise bufnița și intră.

După o vreme, ieși împingând obiectul găsit.

– Oul! tresări cucul.

– Sunt sigură că scorpia e de vină! bătu cu copita în pământ doamna mistreț. Să vină scorpia! Să vină scorpia!

Cucul sări speriat într-o parte. Pământul de sub el începu să se ridice. Din mușuroiul reavăn ieși un cap mic și negru, cu ochelari fumurii.

– Bună seara, doamnă cârțiță, i se adresă președinta. Am dori să ne ajutați într-o mică problemă.

– Ba într-una gravă! se repezi doamna mistreț. De ce ai adus chestia asta care ticăie la mine în casă? Și ce este?

– A fost o mică greșeală. Am crezut că am dus-o la mine acasă. Scuze, nu știu ce este. Voiam să aflu.

– Lasă că nu vei mai afla. Îi trag una și gata! zise doamna mistreț.

Se dădu câțiva pași în spate, își luă avânt și se repezi spre ou. Mai erau câțiva pași și colții ar fi străpuns oul. Cucul se repezi în fața lui, acoperindu-l cu aripile:

– Stați, e un pui în el!

Doamna mistreț reuși cu greu să se oprească, căzând cu râțul în iarbă.

– Cum adică un pui? se dezmetici bufnița.

– Un pui de găscă, șopti cucul. Mi l-a dat o barză, însă a fost o greșeală.

– Găscă? Nu avem nevoie de găște. Astea își bagă ciocul peste tot. Sunt mai rele decât scorpia de cârțițe! țipă doamna mistreț.

– Ne-ar putea mânca! săriră păianjenul, furnica și greierele.

– S-a hotărât! Nu ne trebuie ouă de găscă. Dă-te la o parte! strigă la cuc doamna mistreț.

– Nu!

Îl împinse pe Ruf din fața oului. Unul din colții ei atinse coaja subțire.

– Nuuu!! strigă cucul privind cu groază cum fisura apărută se transformă în crăpătură. Bucățele din coajă căzură pe pământ.

– Piu, piu! se auzi un glas subțirel și din ou ieși un pui ciufulit.

– Ce urât e! se strâmbă păianjenul.

– Ba e drăguț! se bucurară purcelușii, apropiindu-se de el.

– Stați departe!! țipă mama lor.

Bobocul de găscă privi nedumerit în jur:

– Piu, piu!

– Cred că îi este foame, zise cucul.

– Oare i-ar plăcea niște muște? Am câteva conserve, spuse păianjenul.

– Ceee? se repezără la păianjen greierele și furnica.

Doamna mistreț se puse în calea lor, pufnind amenințător, dar se trezi atacată cu bulgări de pământ aruncați de cârțiță. Bufnița încerca să îi potolească, țipând la ei.

O umbră se strecură fără zgomot printre trunchiurile de copaci și tufișuri. Două luminițe luciră la câțiva pași de ei.

– Liiiniște!! strigă bufnița. Ce-i aici? Azil de nebuni? Lăsați-mă să examinez puiul.

Se apropie de pui, ridică pe rând fiecare o aripă, controlă și picioarele, după care îi ciocăni ușor capul.

– Piu! se zburli puiul.

– Mda, este un pui de găscă. Cam urât, dar sănătos.

– Putem să îi spunem Bobocel? săriră purcelușii.

– Niciun Bobocel! Nu e treaba noastră. Haideți la culcare, zise mama mistreț împingându-și spre casă copilașii, spre nemulțumirea acestora.

– Da, s-a făcut târziu și mâine am o groază de treabă, spuse furnica.

Apoi greierele își aminti că are de terminat o simfonie, cârțița că are de săpat o nouă galerie, iar păianjenul de croșetat o mulțime de plase. Cu capul plecat, bufnița făcu și ea câțiva pași spre intrarea blocului.

Umbra înaintă un pas.

Cucul stătea în continuare lângă puiul care striga de zor după mâncare.

Luminițele sclipiră iar, de data aceasta din spatele blocului. Lupul nu-și dezlipea privirea de la cei doi rămași singuri în mijlocul poieniței.

– Opriți-vă! strigă deodată bufnița.

Toată lumea se întoarse surprinsă spre ea.

– Să ne fie rușine! Ziceam că oamenii abandonează pisicuțe în pădure, dar noi ce facem? Vrem să părăsim un biet boboc.

– Dar eu am 9 copii, sunt atât de ocupată, se plânse mama-mistreț, întorcându-se din drum.

Lupul mârâi și începu să se agite.

– Iar pe noi ne-ar mânca, protestară greierele, furnica și păianjenul.

– Eu nu văd decât sub pământ, se scuză cârțița.

– Da, e clar, toți avem câte o scuză, zise bufnița.

– Dacă mă primiți, până la primăvară aș putea să am grijă de el, se hotărî cucul.

Doamna mistreț izbucni în râs:

– Cine a mai pomenit cuci care să aibă grijă de pui? Dragă, hai că ești amuzant. Doar cineva responsabil, așa ca mine, ar putea să o facă, își ridică ea râtul în aer. Unde cresc nouă copii, mai poate sta încă unul.

– Uraaa!! strigară fericiți purcelușii. Noi am putea să scurmăm pământul după rame.

- Iar eu i-aș face turtițe din grâu, spuse furnica.
- Eu i-aș putea împleti un culcuș călduros, i-aș da și câteva conserve. Conserve de duche, completa repede păianjenul.
- Eu l-aș adormi cu cântece minunate! se bucură greierele.
- Asta s-o crezi tu! se încruntă doamna mistreț.

Lupul își arată colții.

- Eu l-aș învăța să sape galerii, zise cârțița.
- Asta în niciun caz! se enervă mama-mistreț.
- Bine, bine, atunci îi voi aduce semințe proaspete găsite sub pământ.

Lupul făcu un pas înapoi.

- La iarnă îi voi spune povești, iar la primăvară, când va merge pe islaz, îl voi păzi, dădu fericită din aripi bufnița.

Lupul scrâșni și se retrase cu coada între picioare.

Locatarii blocului îi conduseră pe cuc și pe Bobocel în noua lor locuință. Multă vreme, din apartamentul purcelușilor se auziră chiote de veselie. În cele din urmă, luminile se stinseră în toate apartamentele și liniștea se lăsă peste întreaga poieniță.

*

Târziu în noapte, se auzi un ciocănit discret în fereastra de la mansardă.

- Cine-i? întrebă somnoros cucul.
- Iartă-mă că te-am speriat. Uite, ți-am adus ce ai cerut, se auzi vocea clămpănită a berzei.
- Poftim???
- Am zis că ți-am adus ce mi-ai cerut.
- Oooo, nu!!

ACTIVITĂȚI PROPUSE DE IOANA REVNIC

Discută

Și scrie – la scriempovesti@gmail.com – ce crezi!

1. Cum a ajuns oul de rață la cucul Ruf?
2. De ce era nevoie de o păturică electrică pentru ou?
3. La un moment dat, Ruf afirmă: *Cucii nici măcar puii lor nu și-i cresc*. Caută informații științifice, pentru a stabili dacă spusele lui Ruf sunt adevărate sau nu.
4. De ce animalele pe care le întâlnește Ruf au ajuns să locuiască la bloc?
5. Cum se transformă atitudinea lui Ruf față de ou și, implicit, față de puiul de rață, pe parcursul povestirii? Explică.
6. Citește doar numele animalelor care locuiesc în blocul din pădure: lupul; doamna Mistreț; barza; vulpea; scorpia de Cârțiță; păianjenul „8 picioare”; o pisicuță cu pui; Bufnița vuvuitoare; nebunul de greiere; furnica.
7. Ce părere ai despre faptul că, la început, animalele nu vor să îl primească printre ele pe puiul străin?
8. Ți s-a întâmplat să nu fii acceptat într-un grup? Povestește această experiență. Cum te-ai simțit atunci?
9. Ți s-a întâmplat să respingi, vreodată, pe cineva? Ce sentimente ai avut în asemenea împrejurări?
10. Imaginează-ți un alt final pe care l-ar putea avea povestea Veronicăi Iani. Povestește-l.

Joacă-te!

Citește-i cuiva din familie fragmentul preferat din *Cucul Ruf*. Confeționează niște păpuși pe care să le folosești – ca un veritabil actor-păpușar, atunci când citești. Te poți inspira de [AICI](#).

Provocare

De multe ori nu le dăm o mână de ajutor celor din jur, pretinzând că suntem foarte ocupați. Timp de o săptămână, fă-ți timp să ajuți în fiecare zi pe cineva!